

TEOLOGISKE PREMISSER for organiseringen av diakonien

Av Olav Myklebust

Gis det noen teologisk begrunnelse, noe teologisk grunnlag for organiseringen av diakonien? spør pastor Olav Myklebust, lektor ved Diakonhjemmets teologisk/administrative skoleavdeling. I to artikler framover vil han forsøke å gi et svar på spørsmålet.

Temaet er egentlig et spørsmål etter det teologiske *grunnlag*, den teologiske *begrunnelse* for organiseringen av diakonien.

- Gis det noen teologisk begrunnelse, noe teologisk grunnlag for organiseringen av diakonien?

Allerede når spørsmålet reises, er det viktig å understreke: Teologien *skal ikke* komme som overbygning over en allerede etablert organisering og legitimere den. Spørsmålet er heller: Hvilket grunnlag *gir* teologien, og *kan* teologien gi for vår praktiske hverdag? Vi må avvise den praksisteologi som bare forsvarer og glatter over praksis. Også her gjelder det: «Guds ord er hellig og ukrenkelig, men jeg er en synder», og ikke omvendt: «Jeg er en synder slik som alle andre, følgelig må skriften støtte meg.»

- Et annet viktig spørsmål: Er ikke organiseringen av diakonien en rent praktisk sak hvor enhver står fritt til å velge den form han vil?

- Et tredje spørsmål: Hva mener vi med uttrykket «organiseringen av diakonien»? Her er det viktig at vi ikke fanges inn i moderne *teknisk* organisasjonstenkning. Når vi spør etter organisering i diakonal sammenheng, er det ikke spørsmål etter «teknikk» og ren administrasjon av døde strukturer. Organisering har med en organisme å gjøre. Som det ligger i ordet, har organisering med noe *levende* organisk å gjøre, med

diakonien. Diakonien er primært en levende organisme med mange organer. Menigheten, kirken er et legeme — Kristi legeme. Organiseringen av diakonien har med ordningen av de enkelte organer eller lemmer på dette legeme å gjøre.

I.

I følge tradisjonell luthersk oppfatning er kirkens ordninger og organisering *et adiaforon*. Det vil si at det gis *forskjellige* muligheter og alternativer for «kirkens orden». Det finnes ikke bare én ordning som *må* gjennomføres uansett situasjonen. Likevel er ikke organiseringen et adiaforon i en hvilken som helst situasjon, og alle ordninger er ikke like gode. Hvis det teologiske fundament settes til side, og diakonien eller kirken organiseres på *ikke-teologiske*, eller *anti-teologiske* eller endog på *en annen* *tro* eller ut fra fremmede ideologier, opphører organiseringen å være et adiaforon. Selve diakoniens og kirkens integritet *kan* da stå i fare.

Ett eksempel er her stat/kirke spørsmålet: *I prinsippet* er det et adiaforon, et hensiktsmessighetsspørsmål om man skal ha en «fri» kirke eller en statskirke. Begge deler kan være egnede redskaper til å fremme kirkens oppdrag og sendelse. Men i det øyeblikk organiseringen er *til hinder* for kirkens oppdrag eller *truer kirkens integritet*, er den ikke lenger et adiaforon. Det krever oppbrudd. Fordi kirken er en organisme, *kan* en ikke skille kirkens indre liv og oppdrag fra dens «ytre organisering». Det må være samsvar. Et skille her er fremmed

fo
gr

Me

me
De
org
tar
ko
sp
og
væ
Mc
rel
(de
vel
me
re
kar
flik
seri

a.

b.

F
ord
mål
der
«De
til a
liste
for
oppl
fran
kjen
man
hele
umo
med

for den bibelske tenkning og er uttrykk for gresk dualisme.

Men trenger vi å organisere diakonien?

Fra begynnelsen av vårt århundrede bærer vi med oss en spenning som vi alle kjenner til: Det er ulike syn på *hvilken vekt* vi skal tillegge organisasjonsspørsmål i forhold til den «spontane og frie åndsutfoldelse». — Også på diakoniens område er det slik. Noen vil ha en spontan og fri utfoldelse. Andre vil ha en stram og klar organisering. I en epoke har ånd og liv vært sett på som uforenlig med organisasjon. Motsetningen og spenningen mellom disse størrelser ble uttrykt slik: «Først var ånden — så (dessverre) kom kirken». I norsk kirkeliv har vel denne spenningen særlig slått ut i forholdet mellom legfolk og embedsbærere, og i den senere tid i forhold til rådsstrukturen i kirken. Her kan det med rette oppstå motsetninger og konflikter, men Ånd og organisasjon, liv og organisering er nødvendigvis ikke motsetninger.

- a. En organisme — det levende liv — nådegaver, diakoni, vekst i det hele, *har* eller *trenger* organisering. Som «kultur», som «arbeid», som skal løse konkrete oppgaver og nødssituasjoner og bygge Jesu legeme, må også diakonien være organisert. Gud er ordens og *ikke* uordens Gud. Fremfor alt vil han at det skal være *orden* i hans eget hus — Guds folk. Det er egnet til ettertanke når orden i samfunnet er bedre enn orden i kirken.
- b. Det er klart at en organisering uten en organisme, d.v.s. uten et «materielt» eller ånde«lig» grunnlag, kjøtt og blod, er meningsløs. Den må likeledes ha *en basis* og *et mål*. På grunnlag av sin basis må organiseringen ordne de «materielle og åndelige» forhold slik at diakonien kan virkeliggjøre sin oppgave og nå sitt mål.

Før vi går videre er det nødvendig å si noen ord om *diakoniens basis, egenart, oppgave og mål*. Efeserbrevet 4, 11 — 16 er et av de steder som kortfattet og klart uttrykker dette: «Det er han som ga sine gaver: Han satte noen til apostler, noen til profeter, noen til evangelister, noen til hyrder og lærere. Han gjorde det for å utruste de hellige til diakonigjeringen, til oppbyggelse av Kristi legeme, inntil vi alle når fram til enheten i troen på Guds Sønn og i kjennskap til ham, og legemet blir den modne mann, som har nådd sin fulle vekst og har fått hele Kristi fylde. Så skal vi ikke lenger være umodne, ikke la oss kaste hit og dit og drive med vinden fra enhver lære, så vi blir bytte for

menneskenes falske spill og villfarelsens listige kunster. Vi skal være tro mot sannheten i kjærlighet og i ett og alt vokse opp til ham som er hodet, Kristus. Fra ham kommer hele legemets vekst; det sammenføyes og holdes sammen av hvert støttende bånd, alt etter den oppgave som er tilmålt hver enkelt del, og slik vokser legemet og blir bygd opp i kjærlighet.»

Det er bare plass til å fremheve enkelte hovedmomenter fra dette kildevell» for diakonien. 1) Diakoniens fundament og basis er *apostlene og profetene*. De er fundamentet for at de hellige, d.v.s. de som tror på Jesus, kan utrustes til diakonigjering. 2) Dette skjer gjennom evangelistens, hyrdens og lærernes virksomhet. 3) Diakonien er kirkens livsform. Den er kirkens kanalsystem som er med å bygge legemet. 4) Diakonien har enheten i troen på Guds Sønn, den fulle vekst, Kristi fylde som sitt mål. 5) Troenskap mot sannheten i kjærlighet er det byggende fra menighetens side. Selve veksten kommer fra Kristus selv.

I lekhet med A. Oftestad og Ø. Thelle vil jeg fremheve at diakonien, broderkjærligheten, er *et umistelig kjennetegn på kirken*: «Derpå skal alle kjenne at dere er mine disipler!» (Joh. 13, 35). Diakonien er et kjennetegn på kirken som den er det på Kristus selv! Det vil si at *diakoni ikke bare er om sorg for mennesker i nød*. Den er heller ikke bare en sektor av kirkens liv. Den er kirkens livsform og et tegn som peker fram mot fullendelsen. Og fullendelsen innebærer ikke en opphevelse av diakoni og tjeneste. Fullendelsen betyr at diakonien er fremme ved målet. Ved Jesu gjenkomst og når hans rike kommer med kraft, da skal alle tjene alle. De rettferdige skal få del i hele Kristi fylde ved at han på ny skal spenne beltet om livet, la dem gå til bords og selv tjene dem. «Luk. 12, 37».

Først det neste spørsmål nærmer seg for alvor det kontroversielle, og det som også hos noen skaper store problemer.

Skal diakonien organiseres «i kirkens rom» eller «utenfor kirkens rom»? Og hva er i så fall «kirkens rom»? Det jeg spør etter er: Hvor går menighetens grenser-

Når dette spørsmål reises, låser det seg for ellers forstandige mennesker. Det er da heller ikke lett å finne fram til språklige og tanke-messige kategorier som gir full klarhet i dette spørsmål. De færreste behersker innholdet i begrepene *kirke* og *samfunn*, og heller ikke sammenstillingen av dem. En kjempebløff i forlengelsen av dette er parolen om at «diakonien befinner seg i skjæringspunktet mellom kirke og samfunn». Her skjærer det seg for alvor.

Forts. side 186.

Nye medlemmer

Vi har i det siste kunnet ønske følgende nye medlemmer velkommen:

Arnt Egil Trelsgård, Haraløkka 22, Bøler, Oslo 6.
Solveig Brekke, Diakonhjemmet, Vindern, Oslo 3.
Bjørn E. Gulliksen, Fosswinckelgt. 57, 5000 Bergen.

Jan Mathisen, St.Tr.San.Kp/Brig N. 9250 Bardu.
Helga Stenvik, Arthur Stenvik,
Torgeir Nordahl, Johan Evjes v. 4, Oslo 6 (f.t. militæret).

Marianne Leine With, Pilestredet 100, Oslo 6.

Nye adresser:

Gunnar Hjorthaug, bestyrerassistent ved Larkollen ungdomshjem, Adr.: Slalombakken 3j, 1500 Moss.

Runar Nilsen, soknediakon i Rygge, adr.: Vesthellinga 1 D, Ekholt, 1500 Moss.

Ole Johan Grønstøl, sosialkurator, Halshaug Terr. 6 D, 4500 Mandal.

Konrad Alvheim, ny adr.: Forresjøen, 5110 Frekhaug.

Arne Guttormsen, kontorsjef i Blå Kors hovedkontor, ny adr.: 2762 Røykenvik.

John Åge Myklebust, oversykepleier, Borge sykehjem, 1652 Torp.

Helga Haugan, sosialkurator, Blå Kors klinikk, 7000 Trondheim.

Utmeldt:

Henry Svellingen, 6452 Røbekk.

Adresseforandringer meldes kun på denne måte. Kretsene bes notere forandringer.

Meld stillingstype ved adresseforandringer.

Teoretiske premisser . . . .

Forts. fra side 181.

Begrepene kirke og samfunn:

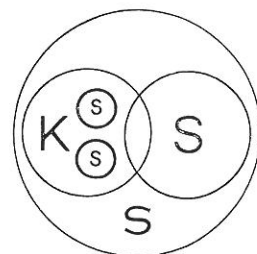
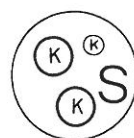
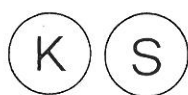
En får lett inntrykk av at dette er to polare størrelser, to ordnede, selvstendige og uavhengige samfunn som står overfor hverandre. De fleste mennesker oppfatter samfunnet som det grunnleggende og basale som alle må leve i. Kirken er et «luksusfenomen» som får komme i annen rekke som et tillegg eller samfunn nr. 2. Den grunnleggende feil man gjør da er: *Man tenker om samfunnet som om det skulle være skaperverket.* Man blander sammen begrepene samfunn og skaperverk og gjør de identiske. — Dette fører også lett til en sammenblanding av samfunnets lov og Guds lov. Samfunnets lov blir skaperens lov.

I sammenstillingen «kirke og samfunn» kan vi egentlig skifte ut ordet kirke og si «samfunn og samfunn». Kirken er samfunn, ja til og med *de helliges samfunn!* (Jfr. 3. trosartikkel). Det må da være helt innlysende at diakonien *ikke* kan befinne seg i skjæringspunktet mellom samfunn og samfunn. Vi kan tenke oss utallige forbindelseforhold mellom «kirke og samfunn». Dette kan illustreres med noen enkle streker:

Det overlates til lesernes fantasi å tenke seg modellene i utallige varianter. Hvor er skjæringspunktet mellom kirke og samfunn i de respektive modeller- Hva og hvem er «samfunnet» utenfor kirken? Hva er egentlig et samfunn og hva konstituerer det?

Dette er høyst uklart. Hvis vi skal komme videre, kan vi ikke lenger bare tale om kirke og samfunn. Vi må heller tale om *kirke og skaperverk, eller kirken (diakonien) i skaperverket.*

Kirken er også skaperverk, og skaperverket hører med til «kirkens rom» i denne verden. Fordi kirkens lemmer også lever på skapelsens plan, kan ikke diakonien organiseres som en «ren kirkestruktur» bare innenfor den 3. trosartikkel. Diakonien må organiseres, utbygges og innebygges også i skaperverket, hvor «samfunnet» og samfunnene også hører hjemme. De fleste som hører hjemme i «samfunnet», hører også hjemme i kirken og i troen. Derfor kan vi med moderne ord si: *Organiseringen av kirkens diakoni må infiltrere samfunnet.* Hvis det pluralistiske samfunn i den norske virkelighet anno 1977 forholder kirken retten til å organisere sin diakoni inn i «samfunnet», forholder den kirken å dra omsorg for det som hører Herren til, — kirkens døpte lemmer (Fil. 2, 20—21). Samfunnet er ikke og kan ikke med rette gjøre krav

på å være et «a-teistisk» eller «a-gnostisk» fristed overfor kirken.

Som en konklusjon på denne første delen vil jeg oppsummere: Diakonien skal organiseres i kirken. Den hører hjemme i kirken. Men nettopp derfor hører den også hjemme i skaperverket og skal den infiltrere skaperverket — også som samfunn. Målet er å dra omsorg for det enkelte menneske og fullbyrde integrasjonen av dette i de tre trosartiklers livssamfunn. Diakonien er en umistelig del av kirkens totale oppdrag, og den skal gå hånd i hånd med kirkens regulære forkynnelse, nådemiddelforvaltning, og med kirkens misjonsforkynnelse. Overalt hvor det er eller opprettes et hellig samfunn, der er og skal diakonien være et kjennetegn på dette.

Diakoniens identitet i dag

Forts fra side 183.

nale, d.v.s. som lever på randen av Guds menighet og å åpne den faste kjerne i menigheten for dem som på en eller annen måte står langt ute. Diakonien skal forberede det broderlige fellesskap og sette det i stand til å ta del i det kristne samfunns sentrale del; gudstjenesten.

Gudstjeneste og omsorgstjeneste er det sentrale. Diakoni skal styrke det hellige samfunn — omsorgen i Guds menighet. Tre grunntjenester: 1) den administrative, 2) den pastorale (karitative), 3) den liturgiske.

Diakonien hører med til kirkens kjennetegn. Den er det konsekutive. Nådemidlene konstituerer samfunnet og broderkjærligheten, mens diakonien er livsytringen. Joh. 13, 35. Av nådemidlene følger det hellige samfunn og omsorgen. 1. Joh. 4, 19f. Kjærlighet til Gud og kjærlighet til brødrene henger organisk sammen. Men det som konstituerer og det som blir konsekvensen, må ikke blandes sammen, men kan heller ikke skille lag.

Kirkens totale oppdrag kan ikke utføres uten diakoni. Fordi Guds menighet er Kristi legeme — et omsorgsfellesskap som også skal hjelpe mennesket til å leve ut sitt kristenliv i alle sammenhenger. Menigheten er et konkret lokalisert samfunn som gir konkret hjelp i alle vansker på Guds Ords grunn slik som Gud vil at mennesker skal leve i samfunn med Gud og med hverandre. Omsorgen gjelder hele mennesket og et sant og rett liv leves bare i samfunn med Kristus og derved i menighetens hellige samfunn.

Norske kirkedager 1977

TIL TRO OG LIV

TRONDHEIM 10. — 14. AUGUST.

En storsamling til inspirasjon og utfordring.

Kirkedagene er et åpent arrangement. Det betyr at kvinner og menn i alle aldre er velkomne. Den eneste betingelse er at en føler seg hjemme i det mangfoldige menighets- og organisasjonsliv i Den norske kirke — eller ønsker å gjøre det.

Kirkedagene blir ikke et ledertreff. De vil bli et sted der prester og lekfolk, ansvarsbetyngede ledere og vanlige menighets- og foreningslemmer sammen kan oppleve fellesskap, fornyelse og praktisk hjelp.

Kirkedagene blir en møteplass for hele kirken — til tro og liv.

Program med stor bredde i levende miljø.

Store fellessamlinger.

Fellessamværene blir de faste punkter på dagsprogrammene. Gudstjenester, bibeltimer og temaprogrammer har «Bibelen utfordrer» og «Troen utruster» som ledertråder.

Faste seksjoner.

Interessegrupper av forskjellig slag blir dannet. Her kan enhver finne noe som passer behov og interesser.

Åpne programmer.

En rekke innslag vil innby til nye impulser, praktisk innsikt og sunn avkopling.

Familieleir og barneleir.

Det blir arrangert familieleir og barneleir, så hele familien kan få oppleve kirkedagene.

Talere:

Leif Michelsen, Per Lønning og Alex Johnson taler i Credo-timene om «den kristne tro i møte med dagens virkelighet».

Anfin Skaaheim, Lita Hjertholm og Hans A. Grydeland holder bibeltimer.

En rekke andre talere deltar ved store og små arrangementer under Kirkedagene.

Fullstendig program med påmeldingsblankett

kan fås fra prestekontorene, i Diakoniforbundets sekretariat eller direkte fra Kirkerådet, Underhaugsveien 15, Oslo 3.

Av Olav Myklebust:

TEOLOGISKE PREMISSE for organiseringen av diakonien

Del II.

Hvilke premisser — hvilket grunnlag gir Den Hellige skrift for organiseringen av diakonien?

Det er naturligvis umulig å komme inn på alt aktuelt materiale. Men det er klart at i alle tidsepoker hvor den organiserte diakoni har betydd noe, så har man orientert seg ut fra Skriften. Det gjelder ikke bare reformasjonstiden, da samtlige reformatorer lot sin tenkning og handling prege av beretningen om innsettelsen av de syv menn i Apostelgjerningene kap. 6. Det samme gjelder faktisk også apostlene som innsatte de syv. De orienterte seg også ut fra skriften (GT) og bygget opp en organisert diakoni blant annet i overensstemmelse med de premisser de fant der.

Jeg har beskjeftiget meg noen tid med denne teksten og i den og dens nettverk har også jeg funnet mange gode premisser for organiseringen av kirkens diakoni.

1. Organiseringen er *personalt* forankret. Det er først og fremst *en organisering av mennesker*.

(Skriftmaterialet anføres i det etterfølgende stikkordmessig. Listen med skriftbelegg begynner med Abraham i og med at han er den første «Herrens tjener» i skriften. Han utfører også en «diakonal» tjeneste.)

- Abraham (1. Mos. 18) — tar imot «en rettferdig mann» (Gud!), gir ham vann og brød, ja slakter gjøkalven. (Jfr. Matt. 10, 41 — 42; 25, 35 — 40.)
- Josef (1. Mos. 41, 33 ff) — sendes og innsettes i en diakonitjeneste i fremmed land, og organiserer der en diakoni til redning *både* for brødrene og for verden. Forholdet til Josef er et eksempel på et forbilledlig forhold mellom «Guds folk» og «samfunnet (som verden). Det er ingen ting i veien for at samfunnet kan (og bør?) delegerer myndighet til Gudsfolkets ekspertise». (Ånd og visdom: Jfr. Acta 6.)
- Moses (2. Mos. 18, 13 ff) — ordner en personaltjeneste som skal ta seg av kon-

fliktene og stridighetene i folket. Selv vil han ta seg av ordet og bønner. (Jfr. Acta 6, 4).

- Josva (4. Mos. 27, 15 ff) — settes som person til hyrdetjeneste. (Jfr. Matt. 9, 36; 10, 1 ff.)
- Jesus (Evangeliene) — utfører en sendelse og en tjeneste (diakoni) som *person* som legger grunnlaget for den totale frelse.
- Apostlene (Matt. 9, 36 ff) — innsettes til en personaltjeneste. De skal som personer forkynne: Himmelriket er nær! De skal helbrede, oppvekke døde, rense spedalske, drive ut onde ånder.
- Apostlene (Acta 6) — distingverer i sitt oppdrag: «Utse derfor *iblant dere* brødre, 7 menn.» — Dem vil vi sette til å ta seg av diakonien. Vi derimot vil holde ved i bønner og ordets tjeneste (diakoni). (Jfr. Moses, 2. Mos. 18, 19 f.)

Dette vil si at organiseringen av kirkens diakoni har *et personalt* fundament. Det er alltid mennesker som utvelges og sendes. Selv når det er tale om pengediakoni sendes det *mennesker*. (Paulus og Barnabas, Acta 11, 29 f: 7 men fra hedningene til Jerusalem-menigheten. Acta 20, 4.) Organiseringen av kirkens diakoni er *primært* en organisering av mennesker. I forhold til dette er andre strukturer *sekundære*.

2. Organiseringen skjer alltid på bakgrunn i en konkret «nødssituasjon» enten i Gudsfolket eller hos tidligere embedsbærere:

- Abraham — står overfor Gud selv! (Jfr. Matt. 25, 31 ff.)
- Josef — står på bakgrunn av de 7 fete år overfor de 7 magre. Driver først profylaktisk diakoni — dernest karitativ.
- Moses — holder på å stupe under arbeidspresset. Du må bli alt for trett. Dette arbeidet er for svært for deg. (Jfr. Acta 6, 2.)
- Josva — Moses skal dø.

- Apostlene — innsettes fordi Jesus ser at folket er som får uten hyrde. «Da han så alt folket, ynkedes han inderlig over dem. . . . Da kalte han sine 12 disipler til seg» og sendte dem ut.
- De syv — knurr truet fellesskapet. Det diakonale fellesskap fungerer ikke lenger av seg selv p.g.a. menighetens vekst og mangfold.

3. Organiseringen skjer alltid med et mål.

- Abraham — kom hit og hvil dere — for at dere kan bli vederkveget. (Gud og hans sendebud skal vederkveges. (Jfr. Matt 25, 31 ff.))
- Josef — så landet ikke skal ødelegges av hungeren.
- Moses — for at folket kan gå hjem i fred.
- Josva — så Herrens menighet ikke skal være som får uten hyrde, men kan bli ført ut og inn.
- så høsten kan samles inn og mennesker kan få Guds fred.
- De syv — for at diakonien kan bli ivare tatt, så kirken kan bevares som *ett* hellig samfunn og ikke splittes på grunn av at den ikke blir skikkelig ivaretatt. (Jfr. Efes. 4, 11 ff.)

4. Ved organiseringen beskrives det ofte en generell oppgave. D.v.s. De som organiseres får en instruks.

Dette synes imidlertid *ikke* å være et nødvendig element, (og burde gi grunn til ettertanke når det gjelder det moderne instruks-hysteri). Det bør dog bemerkes at instruksene i Jesu utsendelse av apostlene er meget utførlig. (Matt 10, 5 ff.) I rådgivningen for diakontjenesten i 1. Tim. 3, 8 ff mangler den helt, mens den bare er meget svakt fremme i Acta 6. Dette betyr ikke at det ikke har vært en generell eller spesiell instruks, men understreker først og fremst friheten i utøvelsen av tjenesten. Å være tjener i Bibelen innebærer å få lagt *alt* i sine hender. Delegasjonen forutsetter et intakt forhold til Herren. Da er friheten og tilliten ubegrenset. (Jfr. Matt. 6, 10.)

5. Organiseringen — d.v.s. utvelgelsen av mennesker forutsetter bestemte kvalifikasjoner hos disse: De bibelske stikkord for dette er fremfor alt: Ånd, tro og visdom. Ånd og tro beskriver de kvalifikasjoner som er nødvendige spesielt med henblikk på gudsforholdet. I likhet med de to andre begrepene er Gud også opphav til visdommen, men dette er et begrep som beskriver det vi ville kalle «fag-

lige» kvalifikasjoner. Det bør her betones at den Hellige Ånd og tro er de avgjørende kriterier i Acta 6. De «faglige» kvalifikasjoner har man øyensynlig sett på som sekundære i forhold til dette. I 1. Tim 3, 8 ff er det utelukkende de personlige forutsetninger med hensyn til tro og etikk som er nevnt. (Stressingen av de personlige trossmessige kvalifikasjoner overfor unge mennesker som er kalt av Gud, fører ofte til at de føler seg uverdige (enhver kjenner ofte seg selv best) og ikke våger å stille seg fram til tjeneste. Uten å bagatellisere det etiske alvor, bør det understrekes at *Det er de som skal sette dem til tjenesten som skal prøve om kvalifikasjonene er i orden.* (1. Tim. 3, 10.) Dette burde gi større frimodighet til de som utpekes og kalles, og større ansvar og aktpågivenhet hos de som har prøvings- og tilsynsmyndighet. Noe på spissen kunne en kanskje si: «Bedre å gjøre en «dårlig» jobb i diakonien enn ingen jobb». (Jfr. Rom. 10, 14 f: Hvordan kan noen finne barmhjertighet, når ingen driver diakoni? Jfr. også Matt. 24, 14 ff, lignelsen om talentene.))

6. Organiseringen forutsetter avgrensning overfor annen tjeneste (instans).

Denne avgrensningen trenger ikke være «absolutt», men angir gjerne fullmaktsgrenser (prioritet) og spesielle tjenesteområder som er forbeholdt f. eks. apostlene. (Jfr. Act 6, 2, 4.) I Matt 10, 7 f gir Jesus det samme oppdrag som han har utført, videre til apostlene (— Den som tar imot dere tar imot meg v. 40. — Jeg formaner i *Kristi sted*. 1. Kor. 5, 20). I Acta 6 distingveres det mellom to deler av apostlenes oppdrag. Det er likevel ingen tvil om at de har den avgjørende myndighet. (Tilsyn og «konformasjon». Acta 8, 14 ff.)

7. Til den personale organisering av kirkens diakoni hører det fremstillelse og en verbal og «rituell» (håndspåleggelse) innsettelse. De skal settes til sin tjeneste. 1. Tim. 3, 10. I denne sammenheng vil jeg ikke gå inn på spørsmålet om vigslens betydning i full bredde. Primært dreier det seg trolig om en forbønns- og en offerhandling. (Jfr. Paulus' «vigselstale» i Rom. 12, 1 ff: «Jeg formaner dere brødre, ved Guds miskunn at dere fremstiller deres legemer som et levende, hellig, Gud velbehagelig offer. . . .)»

Alle disse elementer hører med til organiseringen av diakonien. I de tidsepoker hvor kirken har hatt noenlunde skikk på sin organiserte diakoni, har den fulgt opp denne skrifttradi-

Forts. side 205.